

Adrian Grauenfels - Poezii și Traduceri

Poeme din restul lumii

Adrian Grauenfels – poezii și traduceri

coperta Taylor Lee, “Sharing Slices” (2024)

Ebook

Ilustrații - NightCafé AI, Internet

Pentru Marga with love

Pre-facere

Ce cuvânt frumos nostalgia

E derivat din nevralgia care vine din franțuzescul deraiaj sau din germanul fuchfermachtgheshpiel. acum că visăm amândoi pe muchie de prapastie te leg de cănița de tablă spoită de țigani din stepă, așa vei putea voma nestingherită fara să uzi epidiascopul. Îți fac proiecții cu vise, încep cu un vis feroviar, soldați în gară și colonelul în izmene, beat mort, cântă fals *trăiasca patria*. În alt vis ești o zeiță suavă și eu un cal docil. Mă călarești cu o grație perfectă iar eu ma înroșesc simțind sexul tău fierbinte lipit de spinarea mea exploatată. Capăt desigur fân excelent și bucațele de zahar de la Capșa dar nu pot să ascund emoția acestui vis erotic. Îl visez mereu schimbînd culorile calului, ba verde ba roz. În ultimul vis devin agresiv și despotic. Mă las depeizat de o țară în care trăiesc doar femei, toate cu un singur sân. Bărbații au un singur penis, prăpadiții... Un putch stupid mă determină să emigrez din patul meu în patul tău. Te caut cu mâna în somn, ești umedă și primitoare. Îmi oferi sotto voce buimacă ventricolul și păpădia de gardă. Fumăm. Căscăm. Uneori tragem aere și zâmbim jenați ca doi vechi prieteni. Îmi vine să vomit de bătrânețe și tu îmi intinzi cănița ta de tablă cu cel mai nostalgic și tandru gest pe care mi-l aduc aminte azi, după un neostoit dor imens de tine

Porumbelul, întrerupt

Lucie Brock- Broido

1956 - 2018

Să nu faci asta când ești în mod cert mort, am spus,
Încă ne certăm în legătură cu cuvântul "în mod cert".
Bântui Versailles, cotrobăind prin piețele medievale.
Mai ales carnea care se vinde acolo; carnea de oaie atârână
Ca rufele roase de rufe pe sfoară.

Și aur! Un potir cu un leac pentru viață în el.

Pășim peste fusta unei Elisabete.

Struguri roșii, o delicatesă, fiecare decojit pentru noi...

Veșmintele unui preot în miniatură, dezgolit.

O soră este o vrabie din lumea veche pusă într-un pantof de
satin.

Șaua slăbănogului e uzată de prea multă atitudine tristă.

Nimeni nu vrea să se confrunte cu "realitatea opacă" a ei însăși.

Pentru nimic în lume.

Am fost făcută americană. Trebuie să luați în considerare acest
lucru.

Orice suferință insuportabilă este pedepsită cu pierzanie.

La Vienne, iepurele Maurice este la el acasă în cușca familiei.

Mă doare pentru el, de plictiseala și de singurătatea lui.

Despre suferință și animale, indiscutabil, da.

Mi-e dor de inima ta, inima mea.

Clare Rossini

The Nitro

Am vrut cerul. Asta era ambiția mea. Și acum sunt trasă de mână

Pe un mic munte de oțel, de

Un lanț puternic de sub mașină care-mi suportă greutatea.
Și o dâră de colegi. "În vârf, ne clătinăm.

Apoi, o întoarcere lentă în jos,
Viteza crescând, ne aruncă

Spre pământul din care, cu pastă de noroi și scuipat,
În acea premoniție din

Poveste, zeul
L-a făcut pe om.

Din nou în sus, întorcându-mă și contorsionându-mă în aer,
corpul meu devine un spațiu
În care, ca în dragoste,

marile forțe trec:
Spațiu, vânt, lumină, secunde trec ca anii.

O, Doamne, aud strigătele celor din jurul meu
în timp ce suntem purtați în sus și...
în jos și în sus și în jos,

Respirația noastră de trei ori
Oțel tubular

Dealurile fug înapoi.
Să nu se sfârșească, spune corpul meu și, în același timp, Să se
termine,

Cum cu o bruscă smucitură, o frână
ne prinde, trenul încetinește, ajungem

Pe peron, în timp ce ne mișcăm cu umbrele
Numiți cei vii. Coborâm pe rampă. Înapoi la o ploaie fragilă

Strălucirea standurilor de floricele de porumb, oglinzile ciobite
ale caruselului Și...

-Hei! E un tip

Îmbrăcat ca Sinestro din Legiunea Blestemată, cu inelul energiei
strălucind,
împrăștiind mulțimea.

Jessie Redmon Fauset

Stele în Alabama

În Alabama

Stelele atârnă atât de jos,
Atât de jos, încât îți curăță sufletul
Cu infinitul lor.
Sub privirea lor sfântă
Binele esențial
Se ridică pentru a se amesteca cu ele
În acea mare de ceruri.

La amiază

În câmpul de bumbac nisipos
Dincolo de drumul roșu și argilos
Bordurat cu verde,
Un băiat și o fată de culoare
Se țin de mână,
Și pasiunea, ochi și buze fierbinți,
Se ascunde nevăzută.

Dar seara

Când cerul se apleacă,
E doar un băiat melancolic,
O fecioară sfântă ea,
Pentru că stelele din Alabama
Atârnă atât de jos,
Atât de jos, încât îți curăță sufletul
Cu infinitatea lor.

Kwoya Fagin Maples

Munca invizibilă

sau profesori, călăuze ale căror gesturi le țin minte mai bine
decât numele

Atât de multe am învățat, încât încă nu știu

doar un cântec pentru fiecare punct de împletitură trecută prin
vârful degetelor mamei mele
cusând nenumărați

nasturi pentru fiecare zi în care bunica
mea
a gătit și a făcut curat în casă de două ori

O odă pentru sora Eugenia Foster
care ne-a ținut pe mine și pe fratele meu în timpul verii și care
m-a învățat

cum să prepar și să bea ceai și cum să chem pe cineva
dar să nu plâng când cineva a murit

și clopoței de vânt, cu toate grijile lor legate de vânt

Chiar și după ce a suferit un atac cerebral, bunica mea Dorothy
se ridica în noaptele reci
trăgând un picior greu pe hol
ca să mă acopere cu o plapumă
cu care propria ei bunică o acoperea

În zilele lui libere, singurul meu tată
mi-a lăcuit pietrele găsite
mi-a lăudat ochiul ascuțit.
nu mă îndemna el să le observ?

Acum înțeleg,
toată această grațioasă lipsă de contabilitate și poate
cum în seara asta, în timpul furtunii, când vântul s-a înțețit și a
început să bată
avertismentul dat acestui corp firav a luat-o la fugă

în casa noastră întunecată
spre paturile în care dorm copiii mei.

Eve L. Ewing

escatologie

sunt încrezătoare că scursura absolută a acestei societăți,
este o grămadă de cafea zaharată pe fundul acestei cești,
ultima noastră speranță că atunci
când mica noastră bucațică de viață alocată va face implozie
nu va fi trecută ca un semn verde în registrul cosmic,
se află în momentul în care saluți un șofer de autobuz.
și el îți răspunde...

când cineva îți ține ușa deschisă
și tu alergi puțin ca să te întâlnești cu el acolo unde se află...

când îmi plimbam câinele, îl vedeam pe acel bărbat mai în
vârstă.
și de fiecare dată când îi spuneam bună dimineața,
el îmi răspundea "Bună dimineața".

de fapt, toate modurile creative în care oamenii noștri se salută
între ei
ar putea fi cireșa de pe acest tort de gunoi în flăcări
care se aruncă prin eter.

când funcționarul întreabă ce mai faceți
iar eu spun "sunt binecuvântată și foarte fericită".

vreau să spun că degetele mele de la picioare

au întâlnit nisip și s-au mișcat în el, de multe ori.
vreau să spun că am râs până m-am înecat
și un prieten m-a plesnit pe spate.
vreau să spun că nepoata mea mi-a scris un bilet:
"ești atât de deșteaptă + intelejentă".

Vreau să spun că atunci când ne aruncăm în soare,
îmi va fi dor de paznicii de la trecerea de pietoni
care îi conduc pe cei mari, ca pe niște rățuște.
și salvamarii de la piscina comunală
și bărbații care strigau pe geam
că îmi vor repara o pocnitură la mașină,
chiar acum! Ar dura doar o secundă...

și de fapt toți cei care au încercat să mă țină în viață,
să mă țină pe linia de plutire,
și, dacă nu nevățămătă, reparată cum trebuie.

Dar nu mă voi simți prea tristă pentru asta,
să devin o stea.

Notă

"Acest poem a început ca fiind despre momentele de zi cu zi care ne susțin, născut dintr-o interacțiune cu un șofer de autobuz. Datorită, probabil, atât vremurilor pe care le trăim, cât și caracterului meu în general apocaliptic, a devenit și un poem despre sfârșitul lumii. Din perspectiva teologiei occidentale, escatologia implică adesea o linie dreaptă între începutul timpului și inevitabila noastră condamnare. În calitate de

afrofuturistă, am o viziune mai puțin liniară asupra vieții și a morții. Cred că legăturile dintre strămoși și viitor sunt neclare și ciclice. Oricum, noi chiar suntem praf de stele."

-Eve L. Ewing

Tom Clark

Infuzii

Șobolanul care a venit aseară zgâriind
Lângă ușă - ai bănuțit
Că ar vrea să converseze?
În somnul tău a fost o zvârcolire
Care a lăsat mici stele umede
Ca o geometrie pe laturile unui triunghi
Din pânză străină. În timpul nopții ești popcorn,
În zi sânge, nu există final
La dorințele tale fără rațiune.

Ca atunci când cancerul intră în culcuș
Ca să sărute, cu tonul unui hohot.
Dezbateri în familie dacă ochii
Prietenilor care-și bagă mâinile în cap o fac
Direct, nu în jurul, cărnii tale pe planeta asta
Nu știu, poate ar fi bine să mănânce pruncul
Decât să-l înțepe, femeia care ridică coasa în lacrimi.

Adrian Grauenfels

Mirarea zeiței

Să fie clar, zeii nu mai sunt generoși
Peste poduri de sticlă și zgârie nori de beton
Între șosele largi pline cu automobile
și ultimul pom de pe planetă
porumbeii Afroditei pleacă în migrare
one way

Dar iată o fată frumoasă, pe plaja pustie
(care se răcește de la o zi la alta)
trebuie să crească și ea
în zilele care se scurg monoton

apoi ca un șarpe
privește la urma ei lăsată în nisipuri
și nu pricepe cum ea, cea de azi
și-a terminat tinerețea
și nu mai are loc
în scoica ei
cea de ieri.

AG

A la maniere de Stephan Roll

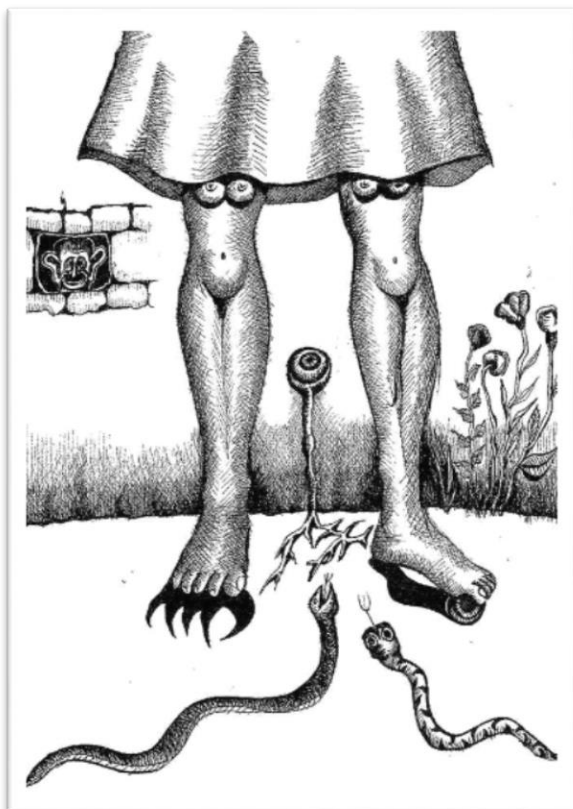
Un colaj pentru ION VINCENT DANU

Sub albul farului părăsit de migrația ultimei bărci de pescari a rămas orizontalul femeilor, scrijelit de marinari pe punte și pe vele, amintiri neastâmpărate de vânturile gălbui, prăfoase, care bat greu dinspre sud. Aveau aură toate, sâni fierbinți și priviri contemplative, ce împărțeau bărbații în sfinți și netoți. Fluieram comparativul fustelor scurte, îmi plăceau genunchii, bifurcările în sens giratoriu spre coapsele bine cambrate mulate în tencuială bizantină. Țurțuri falici, picurau pe iarna din buze de gargoyl, o apă toropită ca o lacrimă târzie mânjită cu ruj, sunete care se preling prin jgheaburi întortocheate ca la Canossa în timpul ciumei, iar ele strângeau din dinții mici, mușcând buzele de cretă, făcând loc unor infamii imposibil de imaginat, ca un incendiu la o casă de vicii când clienții fug acoperindu-și obrazul cu parapante aurii, în declinul unor scări interminabil afumate, cu șorici atârnați la uscat de-a valma, împreună cu sutiene și jartiere rătăcite, estompate de căderile frunzelor arămii din toamna vieții, când cadavrul lui Achile plutește firesc printre întâmplările zilei, luând cu el miresmele și jucăriile copilăriei, coada pisicilor pieptănate în lumina oarbă a cazanelor unde se petrec iubiri luate din nuvele refuzate de editori, ca un retro-adio-cadrilat-ecou, când nu îți aduci aminte nici numele iubitei, nici ce portret ar dori sa aleagă ea din castelul opulent care îl desenezi cu negrul de țigară pe tricoul neșifonat a unei beții încheiată pe muchia de balcon, într-un echilibru precar, sub ținta de aer și dincolo vidul,

în spate lista incompletă a eșecurilor tale, chilimbarul fetal al unei scene de teatru, ieftină, neregizabilă, e doar o simplă cădere liberă, până la țipătul gong, o tresărire la seaca izbire de trotuarul dur pe care au mărșăluit soldați și cai, dricuri și boieri în automobile lustruite stil art deco, clienți ai bordelului veșnic, din care ai sărit eliberat ca o pasăre mare încurcată în aripi și gheare, sigur că sunt cu tine spui, pe când ți se acoperă ochii cu pene, cineva va avea grijă de puii tăi, apoi pui obrazul să se strivească de caldarâmul sterp, ca un sac de nuci, zvârlit de pe puntea bărcii ce își manevrează cu greu plutirea, cu un icnet greu, paralytic.

AG

Desen Danu

Focul Despărțirii

Mult timp a trecut, vorbesc de focul despărțirii
Ca pe tărâmurile de apus în ceața copacilor.
Pentru că știi afecțiunea, nu dorința

Rezistă, nu te întrista când flăcările se sting,
Când nopțile vin ca niște amintiri murdare.
Mult timp a trecut, vorbesc despre focul despărțirii.

Un amator de durere, dar nu un mincinos,
Te gândești la mine (carnea ta frumoasă e de acord)
Pentru că tu știi că afecțiunea nu e dorință

Lasă loc pentru gânduri, iar tu te îmbraci
Te îmbraci în contemplare până la genunchi.
Mult timp a trecut, vorbesc despre focul despărțirii.

Tu spui că a iubi întotdeauna trebuie să ceară
O blândețe, deși dureroasă ar fi plăcută,
Pentru că tu știi că afecțiunea nu e dorință

E tandră în atingerea ei. Și eu aspir
La tandrețe: miere cu înțepături de albine.
Mult timp a trecut, vorbesc despre focul despărțirii
Pentru că știi că e afecțiune, nu dorință.

AG

Menuet

Primește în oaza ta călătorii
ca și cum m-ai primi pe mine
Mamă!

mor sub cămilă sau uneori moare cămila peste mine
ca o mână uscată,

tot cu ochii către oaza ta din care am fugit urlând
cu barba sfâșiată de ghearele tale senzuale
unghiile tale de fiară
Stă la uscat în palmier
copilul meu cu nas semitic

de pe catarg urlă el
pământ pământ doar pământ
noi nu am văzut altă țară
când te dădeai cu pieptul de pământ
făcând spume la gură
și mama te stergea cu poala rochiei

de răul cel sacru
boala pământului
rodul urletului de șacal fără pui

auzim din instinct
prin hățișul de frunze
primește oaza răscolită a mamei
care s-a bucurat de două ori în viața ei
când m-am născut cu tot cu cămilă din ea

când am murit de ea
și eu și cămila

uscați ca două mari mâini ieșite din colbul deșertului
mamă!

striga turma

mamă

striga zeul

mamă

mă uscam eu începând de jos în sus.

2014-2024

AG

Notițe de pe frontul de sud

Dispar păsările

vin drone

Cum recunoști forma unei aripi;

Ușa de la intrare, la care țintesc

pe vopseaua scorojită

Se închide cu balamale în partea de jos;

Furtunurile de benzină fluturate de o mână grea;

zic - nu avem căldură

Cerul se sfărâmă ca o cochilie albastră;

degetele din dosul mâinii drepte trag libere,

Și plutind în aer, vine un copac plin de sânge mort;

Și mai e, deodată, încă un pas de făcut

La capătul scărilor

cel mai înfricoșător...

AG

S-a scumpit benzina

Am o sticlă între ochi și Europa
între mine și tot ce văd
se simte durere
viziunea mea e tulburată
în zare - minarete

să ne ștergem ochii
spunea un politician belgian
mulți ani mai devreme
înainte de incendii și violuri

și țigani au dispărut
florile au alte culori
delfinul albastru înghite plastic și plânge
noi gonim cu automobile 300HP

Iar ochii mei se deschid înăuntru
spre teii tinereții mele
și aerul curat al Cișmigiului,
pe bănci nu e nimeni
doar porumbei care caută
insistent, ceva de mâncare

Mă întorc la ochelarii mei aburiți
Totul a devenit clar
în bătaia apusului
memoria mea explodată
mi-a zăpăcit gândurile
era să uit să fac plinul la stație
mâine, prețul benzinei crește peste chiparoși.
AG

Norul Interior

Trupul îi era înconjurat de pleoape
cărțile o încercuiau până la grindă
în jurul patului zăceau leșinuri
povești de ceară, scâncet și cuțite

așa dormeai sâmbetele
cu cărți grele uitate pe piept
cu sânii striviți de carete de bronz
trase de cai ce mușcau din carnea-ți tânără

și muștele cercetau cuvintele
zumzăindu-i în coada ochiului
pe un fir subțire, coborau comete

AG

Galliani, Alborada și Piazzola

Oblivion

Erau toți trei în piața cu acordeon și clape

La vioară cânta o femeie frumoasă

Sub scaune pisicile pieții căutau

Amintiri, dublate de

Oasele unui pește dispărut

Chiar la Buenos Aires

Pe strada Corrientes

Gardeniile de anul trecut

Încercau să nu moară

Viața trecea ca un vals oval și infinit

Doar pietonii se schimbau

Din rău în bine și apoi treceau pe verde

Din tineri în nostalgici, moda trecea și ea

De la verde la roșu

De la piele la sânge

Căutam uitarea

Veneau avioane rele în picaj

Și moliile rodeau din noi recviemuri

Fără rușine chelnerul ciupea femeile de pulpe, chiar și pe cele uzate de clienți la dans.

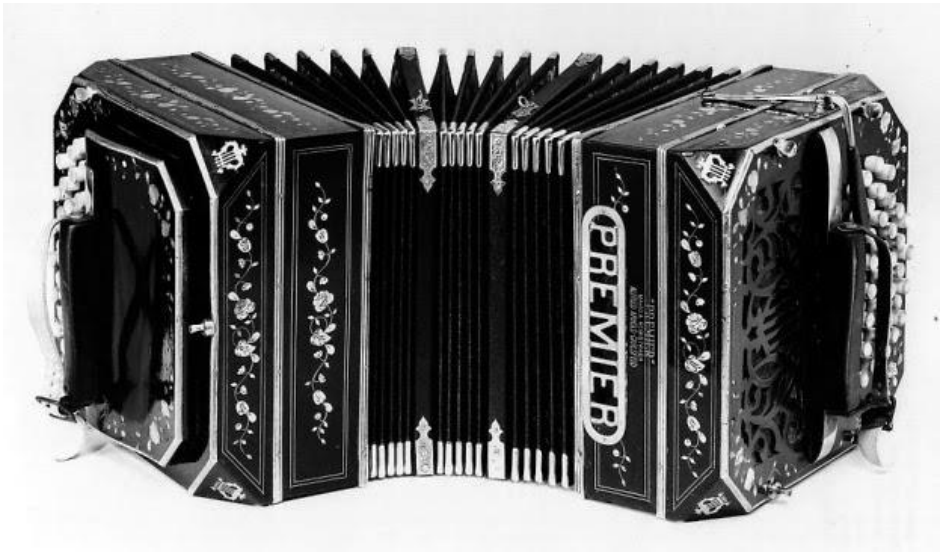
De negrul cerului.

Ca un bandoneon german adus de vapoare

cu domni spilcuiți care cereau maté

parfumat a pierzanie

și la orizont lumina dintre războaie...

Cântec indian de pace

Eu când văd de un dușman
știu ca săgeata mea
care zbârnăie sălbatecă
îl va trânti în mocirlă

va rămâne culcat în noroi
sângerând
în țipătul văii
chemând frații lui, lupii

de aceia
imediat după ce am trimis săgeata
chem strămoșii mei
să îi schimbe soarta
să îl apere de duhuri
să nu mai fie moarte.

Cântec de consolare

El a pierdut-o definitiv, acum caută
pe buzele oricărei iubiri efemere
buzele iubitei, îmbrățișând orice
trecătoare întâmplătoare
se aruncă asupra ei ca și cum ea ar fi
iubita lui, al lui ar vrea să fie.

a pierdut-o definitiv, acum o caută
i s-a spus.. ea vrea să se salveze
din păcat, de dorințe nestăvilite,
de pasiunea care o rușinează.
nu e târziu, așa a zis, să se salveze.

el a pierdut-o definitiv, de parcă nici nu a fost
pe buzele altora caută buzele ei
să afle din nou ar vrea,
ce o fii asta dragostea.

Pod

Între acum și acum
între sunt și ești
cuvântul Pod.

Traversându-l ajungi la tine
cuvântul ne leagă
inel
și se închide.

De la un țărm la altul
mereu un trup întins peste hăuri
un curcubeu!
și eu dormind
la picioarele tale.

AG

Ce suntem?

Glaxia are patru straturi
gaze perlate,
comete agățate de fire de telegraf
corpul omului în patul sau
pielea lui și gândurile sale
mereu aiurea

iubita mea e lângă mine
orbitez în jurul ei plin de noi
orbita se curbează și geme
de ce nu strălucesc?
am câini în ochi
și foame de micul dejun
o chem, și ea vine atrasă de cafea
ne mirosim,

în schimb alții sunt singuri
pentru că au ales ochelari miopi,
moartea telescopului
minciuna descoperită în final:
ce suntem noi - este ce nu suntem

AG

Femeia tăiată în bucăți

(traducere din **Rahel Halfi** cu o turnură neprevăzută)

eu stau culcată
desigur orizontal
tu în picioare... desigur.
o partea a mea pe o masă
cealaltă parte pe altă masă.
și în spatele capului meu
tu...înalt și mândru, întotdeauna înalt
vânturi un fierăstrău peste mine.
și eu mă strădui cu toată forța
cum să fac să nu cad în mijlocul vidului.
ani mi-a luat să învăț.
sunt îmbrăcată cu sclipicuri, precizez:
unde sunt îmbrăcată strălucesc
unde-s golașe, transpirația mea strălucește
zâmbesc fără zăgaz.
gura-mi rânjește largă ca publicul să fie mulțumit
tu jonglezi cu ochii și cu brațele mușchiuloase
agiți fierăstrăul strălucitor
fâlfâi peste mine o sabie lucitoare
și mă despici în două
eu sunt femeia ta, tăiată în două
în fiecare seară

trăiesc pe două mese de bucătărie
continui să zâmbesc deși mor de frică
e interzis să par speriată
tu mă tăi metodic și în liniște
brusc mă desparti în două
lumina se stinge
mă acoperi cu un mic paravan roșu, plin de sânge
tu dai din mâini în aer
ca un dirijor de orchestră
apoi comanzi meselor să se unească
deodată ..lumina se aprinde
paravanul e dat deoparte
tu râzi în gura mare, eu plâng fericită
reflectoarele strălucesc în roșu și auriu
ne înclinăm la public, seară de seară
priviți-mă! sunt întreagă, lipită la loc

și așa a mers showul la circ fără probleme
ani de ani
până când la o reprezentație
s-a întâmplat o pană electrică serioasă
lumina s-a stins
femeia a rămas tăiată în două
jonglerul a dispărut cu electricianul tânăr
cu care tocmai începuse o fază amoroasă.

Midnight sun

Venise un zvon că soarele va răsări la miez de noapte
după dragoste, și toți o practicam frecvent
de dragul astronomiei
deși știam cum zboară de repede
minutele, peste copacii instelați
prelungeam plăcerea cu chiote și ofuri

apoi uitam de cosmos și ne cuibăream
unul în mierea altuia
căutând în buzunare ceasuri stricate
ca să nu trecă timpul...
a durat luni ca să îți găsec șoldul
(deși mă jenez să o spun tare în public)

ar fi mai bine să hrănim păsările guralive din pădure
ca să avem liniște în timpul zilei
când anul se transformă în aer
și așa trec nopțile,
pe când soarele se ascunde de noi
anii se vor întoarce
eclipsa ne zâmbește...

AG

Dragon Fibonacci cu coadă discontinuă

La peșit

Secretul este să nu te temi
atacă sarea cu un cuțit rotunjit
lasă-ți mâna să zburde pe masa cu bucate
fii liber să vorbești măscări
cu viitoarea mamă soacră
privește atent la bijuteriile miresei,
la ceasul de aur al tăticului
nu uita să mângâi genunchii femeilor
mascați de taftale brodate,
ca un bărbat semeț care știe
să miroasă ocazii
pentru care va fi recunoscător ceva mai târziu
într-o matrimonie legată de picior
cu ghilulele și patalamale
în timp ce doamnele te servesc cu cartofi, legume fierte
plutind într-o zeamă de portocale
și zâmbete,
ca într-un tablou de Goya...

deodată cucul din ceas se trezește
mecanismul hârâie debil ora șapte
iar tu te simți mai bătrân, mai uscat
vechi ca un desert din secolul trecut

text - AG & Marina Tsvetayeva

Marina Tsvetayeva

de la Marina

Cum se aprind, ca un foc de tablă.
În piața nopții, sfintele noastre convingeri!
În fața edictului uzurpator de tandrețe
Care sunt eroii noștri, tradițiile noastre de marmură?

Cât de solemn cad înaltele antichități
Una câte una, și obiceiurile purității
O... și bijuteriile noastre strămoșești sub
Lovitura acelu rege prefăcut: mila.

Gestul cel mai simplu: să ne plecăm capetele
Conștienți că umilința ne ține în hamuri
În jos, de-a lungul pantei abrupte.
Înclinația irezistibilă a tandreței.

-1921-

Octavio Paz

O mie nouă sute treizeci: Imagini înghețate

traducere AG

Ce sau cine mă călăuzea? Nu căutam pe nimeni, căutam totul și pe toată lumea:

vegetație de cupole albastre și clopotnițe albe, ziduri de culoarea sângelui uscat, arhitecturi: banchet al formelor, dans pietrificat sub norii care se fac și se desfac și nu încetează de-a se face, mereu în trecere spre forme viitoare, ocrușii pietrelor tatuată de un astru coleric, pietre spălate de apa lunii, parcurile și piațetele, populațiile melancolice de plop cântători și ulmi laconici, copii și vrăbii și mierle, taifasurile celor vârstnici, chiparoși pleșuvi și foșnitori, și ceilalți, înghesuiți pe bănci, saci de oase, tremurând sub soarele imens al platoului alpin, patenă incandescentă; străzi care nu se sfârșesc niciodată, străzi pe care le străbați cum ai citi o carte sau ai călători peste un trup; liliputane curți interioare, cu caprifoi și mușcate generoase curgând peste balustrade, rufe întinse la uscat, fantasmă inofensive pe care vântul le poartă în zbor printre interjecțiile verzi ale papagalului cu ochi sulfuroși și, deodată, un șuvoi subțire de lumină: cântecul canarului; azuriul tavernei și roșul-marونیu al cantinelor, mirosul de rumeguș al pardoselii de cărămidă, tejgheaua sclipitoare, altar echivoc în care

genii cu puteri insidioase dorm închise în sticle multicolore; crapul, ventrilocul și păpușile lui obscene, balerina anemică, ghitara voluptuoasă, curtezanul răgușit; târgul și tarabele cu cartofi prăjiți unde hierofanți cu ochi de culoarea scorțișoarei sărbătoresc, printre cărbuni și fumuri aromate, nunțile materiei și transfigurarea mirosurilor și gusturilor în timp ce tranșează cărnuri, presară sare și brânză albă peste napii verzi, stropesc lăptucile dătătoare de somn liniștit, macină porumb solar, binecuvântează grămezi de ardei iuți; fructele și dulciurile, mormane aurii de mandarine și păducel, banane aurii, ton sângerând, coline ocru de nuci și arahide, vulcani de zahăr, piramide transparente de iarba episcopului, prăjituri de cocos, minusculă orografie a dulcetiilor terestre, campamentul militar al plantațiilor de trestie de zahăr, cepele albe înfășurate în tunici de culoarea pământului, lămâile galbene și verzi: hohotele de râs ale unor femei care se scaldă într-un râu cu ape verzi; ghirlandele de hârtie și stegulețele tricolore, curcubeiele de jucărie, reproduceri ale Fecioarei din Guadalupe și ale sfinților, martirilor, eroilor, campionilor, stelelor; afișul gigantic al viitoareii premiere și zâmbetul larg, golf extatic, al actriței aproape goale și rotundă ca luna rostogolită pe acoperișuri, răsucindu-se-n așternuturi și aprinzând viziuni lascive; hergheliile și cirezile de adolescenți, porumbei și corbi, triburile duminicale, naufragații solitari, bătrânii și bătrânele, ramuri rupte din arborele secolului; muzichia scârțâită a firelor de păr, muzichia care se rotește și se rotește în craniu ca un vers incomplet în căutarea unei rime; și când să treci strada, fără motiv, ca o pleasnă a mării, sau ca unduirea bruscă a unui lan de porumb, ca soarele care izbucnește din nori: bucuria, izvorul fericirii instantanee, ah! să fii viu, să cojești rodia acestei ore și s-o mănânci grăunte cu grăunte!!; înserarea ca o barcă

și adâncă pe care o lasă timpul în memorie, timpul fără chip: presentiment de vomă și cădere, timpul care s-a dus și se întoarce, timpul care niciodată nu s-a dus și este aici din început, perechea de ochi tremurători într-un colț al ființei: semn de naștere; rapidă cădere a nopții care șterge chipuri și case, cerneală neagră din care răsar trunchiuri și colți, tentaculul și lancea, ventuza și lanseta, rozariul cacofoniilor; noaptea populată de șoapte și acolo, departe, zgomot de voci feminine, frunzișuri vagi pe care le mișcă vântul; lumina bruscă a farurilor pe zidurile ofensate, lumina ca un pumnal, lumina ca un scuipat, relicva flegmei; fața teribilă a bătrânei când închide fereastra făcându-și semnul crucii, scheunatul îndurerat al câinelui pe stradela ca o rană purulentă, cuplurile tăcute pe băncile din parcuri, sau în picioare, lângă tocul ușii, cu cele patru brațe înnodate, arbori incandescenti pe care se odihnește noaptea, cuplurile, păduri de coloane febrile pe care se înfășoară respirația animalului dornic, cel cu o mie de ochi și o mie de mâini dar o singură imagine fixată în frunte, cuplurile tăcute care înaintază fără să se miște, cu ochii închiși, căzând la nesfârșit în ele-insele; vertijul nemișcat al adolescentului dezgropat care se sfarmă-n fruntea mea în timp ce scriu și-o ia din nou la drum, nesfârșit de singur în pustietatea sa, pe străzi și prin piețe dărăpănate și se pierde iar în căutarea a tot și toți, nimic și nimeni.

**

Luigia Sorrentino

Cât mai sus...

peste stejari

nu există nimic decât stejari

suntem acum mai aproape de ceruri

nimeni nu a ajuns să-și vadă sfârșitul

înainte de moarte

și în aceste ruine vedem

ce din noi s-a împrăștiat și s-a pierdut

Bianca Foratori, "Cesta De Laranjas" (2023)

Blaise Cendrars

Hârtie

Christ

Iată că a trecut mai bine de un an de când nu m-am mai gândit la
Tine

De când am scris penultima mea poezie de Paște

Viața mea s-a schimbat mult de atunci

Dar eu sunt mereu același

Am vrut chiar să devin pictor

Iată tablourile pe care le-am făcut și care în seara asta atârnă pe
pereți

Îmi deschid priviri ciudate asupra mea care mă fac să mă
gândesc la Tine.

Christ

Viața

În asta am scormonit...

Tablourile mele mă îmbolnăvesc

Sunt prea pasionat

Totul este în ordine

Am petrecut o zi tristă gândindu-mă la prietenii mei

Și citind ziarul

Christ

Viața răstignită în ziarul larg deschis pe care-l țin la braț

Scopuri

Gloanțe

Ferment

Strigăte

Ai zice că un avion în cădere.

Sunt eu.

Pasiune

Foc

Serial

Ziarul

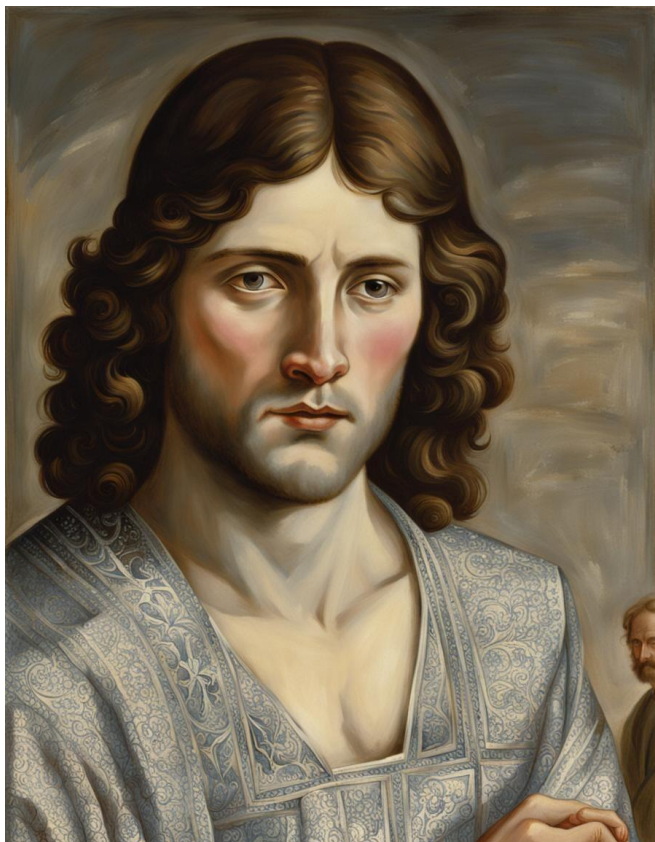
E greu să nu vrei să vorbești despre tine însuși

Trebuie să plângi uneori

Eu sunt celălalt

Prea sensibil.

*

Blaise Cendrars

Apusuri de soare

Toată lumea vorbește despre apusurile de soare
Toți călătorii sunt de acord să vorbească despre apusurile de
soare la aceste latitudini
Există cărți pline numai de descrieri de apusuri de soare
Apusurile de soare tropicale
Da, e adevărat, sunt splendide
Dar eu chiar prefer răsăriturile de soare
Zorii de zi
Nu ratez niciodată unul
Sunt mereu pe pod
Sărind în sus și în jos
Și sunt mereu singur, admirându-le
Dar nu am de gând să le descriu zorile
O să le păstrez doar pentru mine...

Un ocean de pământ

(autor probabil: Appolinaire)

(Lui Giorgio de Chirico)

Am construit o casă în mijlocul oceanului
Ferestrele sunt fluvii care curg din ochii mei
Caracatițele roiesc pretutindeni pe la colțurile pereților
Ascultă cu le bate inima triplă , cum bat cu ciocurile în ferestre
Casă umedă
Casă arzătoare
Anotimp pripit
Anotimpul cântă
Avioanele ejectează ouă
Atenție! se va injecta cerneală
Atenție la cerneala ejectată !
Ar fi bine să încadrați cerul
Caprifoiul urcă spre cer
Caracatițele terestre palpită
Apoi devenim proprii noștri gropari
Palide caracatițe
în valurile care țipă
la caracatițele cu ciocul palid
În jurul casei, este acest ocean pe care îl cunoști
Care nu răspunde niciodată..

Luis Borges

Un leopard capturat stă între gratii
El vede oameni care vin și pleacă,
vântul care mișcă frunzele uscate
El nu știe
Nu poate știi
ce e dragostea, ce e cruzimea
cum este o pasiune arzătoare
cel mult dorește să deșire scaunul de pai al paznicului
să scape de plictisul închisorii

Într-o zi s-a întâmplat o excepție, paznicul i-a vorbit
leopardului:

Tu ai trăit și vei muri în această închisoare
pentru ca un om să te poată privi
și în final să închidă
figura ta, simbolul tău
într-un poem
care are un loc destinat
în urzeala universului.

Paznicul a iluminat ignoranța fiarei care și-a înțeles destinul
Poetul a murit uitat, la fel toți semenii săi.
În ultimele lui clipe un zeu i-a dezvăluit poetului secreta sa
menire, de a fixa o revelație în infinitul lumilor. Leopardul și
poetul dorm îmbrățișați
nimeni nu înțelege cum simplitatea omului îndură complexitatea
lumilor..

Poet al rasei noastre

Maggie Pogue Johnson (1)

Dedicată memoriei lui Paul Laurence Dunbar (2)

O, Poet al rasei noastre,

Noi îți venerăm numele

Pe măsură ce îți refaceam istoria,

Care-ți înfășoară faima ta răspândită.

Te-am iubit, da, prea bine,

Dar El nu te-a iubit mai mult

Și te-a chemat să locuiești cu El

Pe acel țarm ceresc.

Durerile tale aici pe pământ,

Da, mai mult decât ai putut suporta,

Te-au împovărat de la naștere

Și-n viziunile lor frumoase.

Și tu, adorată de oameni,

Al cărui pat ar putea fi de flori,

Cu o puternică lovitură de peniță

Exprimă-ți orele triste, triste.

Tu ai fost chemat sus,
Unde totul e pace și odihnă,
Pentru a locui în dragoste fără margini,
veșnic și binecuvântat.
Și, totuși, încă mai rămâi aproape,
Pentru cuvintele tale, ca florile cele mai dulci,
cresc în frumusețe în jurul nostru aici.
Pentru a ne înveseli în cele mai triste ore.
Gândurile tale în extaz par a se înălța
Atât de departe, da, mult mai sus,
Și căderea unei ploii puternice
De iubire sclipitoare, strălucitoare.
Tu, cu o lovitură de stilou măreț,
Ai povestit despre bucurie și veselie,
Și ai citit inimile și sufletele oamenilor
Ca și cum ar fi leagănul din naștere.
Limba florilor,
Tu le-ai citit pe toate,
și micul pârâu
A răspuns la chemarea ta.

Toată natura a comunicat
Și a zăbovit, da, cu tine,
Secretele lor au fost înmormântate
Dar tu le-ai făcut libere.
Oh, Poet al rasei noastre,
Te-ai înălțat;
Nici o cale nu vei reface
Decât pe cele ale păcii și iubirii.
Pelerinajul tău s-a sfârșit,
Munca ta pe pământ s-a terminat,
Coroana ta de învingător este câștigată,
Te vei odihni pentru totdeauna.

(1) Maggie Pogue Johnson, născută în Fincastle, Virginia, în 1883, a fost o poetă afro-americană și este autoarea cărții *Virginia Dreams: Lyrics for an Idle Hour* (John M. Leonard, 1910) și *Thoughts for Idle Hours* (Stone Printing & Manufacturing Company, 1915). A murit în Clifton Forge, Virginia, în 1956.

(2) "Poet of Our Race" a apărut în prima colecție de poezii cunoscută a lui Pogue Johnson, *Virginia Dreams* (John M. Leonard, 1910), și este un exemplu de poezie dialectală, în care accentele și tiparele de vorbire sunt reproduse în poem. În *Rhetorics of Literacy: The Cultivation of*

American Dialect Poetry (Ohio State University Press, 2013), Nadia Nurhusein scrie: "[D]ialect writing at the turn of the [twentieth] century was written primarily by men, as the genre was considered culturally inappropriate for women. (Carierile stilistic divergente ale poezilor căsătoriți Paul Laurence Dunbar și Alice Dunbar-Nelson ilustrează acest aspect). În acest mediu cultural, [...] Johnson a ales să scrie și să publice poezii dialectale", iar poemele ei "se ocupau în mod explicit de procesul de dobândire a alfabetizării", în timp ce "lega poezii dialectale de timpul liber". Nurhusein afirmă, de asemenea, în Virginia Dreams: "Maggie Pogue Johnson [...] alege să-și prezinte poezia dialectală nu într-o mantie de asexualitate goală, ci într-o deghizare masculină deliberată și emfatică; vorbitorii ei sunt adesea bărbați. Această mișcare nu este neobișnuită în rândul poetelor afro-americane care au vrut să profite de popularitatea și obiectivele poeziei dialectale la începutul secolului, fără a sacrifica aparenta gentilețe burgheză."

Către fermierii negri din Statele Unite ale Americii

Alice Dunbar-Nelson

1875 – 1935

Dumnezeu spală sufletele și inimile voastre,

Cei favorizați ai Săi, ale căror spate se apleacă peste acest
pământ,

care, fără să vrea, le dăruiește răsplata pentru munca depusă.

În grai sobru și-n viziune adevărată.

Dumnezeu pune în mâinile voastre puterea de a face

O slujbă dulce. Darul tău suprem pentru a zădărnici

Lupii cu colți goi ai foamei în mocirlă.

Sau din activitățile vieții.

Trupa ta glorioasă, curat izvorâtă din inima naturii;

Speranța miilor de oameni flămânzi, în al căror piept

În suflet, în inima lor, se ascunde frica eșecului vostru.

Dumnezeu n-a pus nicio săgeată

De război în mâinile voastre, ci puterea de a porni.

Lacrimi, laudă, iubire, bucurie, împletite într-o culme

Ca să vă încununeze pe voi glorioși, viteji ai pământului.

Simțurile

pe buzele celui cu corzile rupte
glasu-i pare altfel
Aleph nu sună Aleph
Beth nu mai este o casă
gura îi este grea
și vocea-i moale
iar ochiul său zace acoperit de pânzișuri

lovit de fulgerul ceresc
ți se schimbă gustul
capeți o față închisă,
simțuri ascuțite

mașină tactilă m-ai chemat,
îți aduci aminte?

cel lovit de vânturi
în cele 4 colțuri ale casei sale
singur rămâne
și greu în dragoste devine

ți-am spus
eu sunt greoi la dragoste...

Elizabeth Spires

A doua poveste

Ce ciudat este să stai în această cameră,
să observi ferestrele, mai clare decât aerul...
cum lasă să intre totul, frunzele,
de culori strălucitoare, atârnând ca niște bucăți
de hârtie din copaci, și femeia subțire
de peste drum, care își mătură veranda-
deși a măturat-o ieri și alaltăieri
și, cel mai probabil, o va face și mâine-
și cât de ciudat e să mă gândesc la tine, mereu
la tine, în timp ce camera se schimbă imperceptibil, ușor
trecând de la o clipă la alta, ca un îndrăgostit
ale cărui infidelități sunt pur imaginare,
închipuite de tine, așa cum ești sigur cum
casa te-ar putea trăda, găzduind umbre
în absența ta, fiind sigur că încăperea doar
se preface că e camera ta, lumina care urcă scările-

ca un intrus sau un prieten care a plecat de mult timp-
se oprește, se răzgândește și coboară din nou,
ca și cum ușa ar fi deschisă și ar putea
să se întoarcă oricând. Ciudat, după atâta timp
să simți aceleași sentimente, doar că mai puternice,
în timp ce praful se așează gros pe mese,
și umbrele după-amiezii, nesigure de ele însele,

A. R. Ammons

Totul *

Ai venit într-o zi și
ca de obicei în astfel de probleme
semnificația a umplut totul...
ochii tăi, lucrurile pe care le
știi, felul în care te-ai întors,
te-ai aplecat, ai stat în picioare sau ai șezut,
într-o parte sau alta: când
ai plecat, terenul din jurul tău s-a înălțat,
o maree înclinată, și tot ceea ce
oferă pustietatea s-a scurs.

**Această poezie a fost găsită după moartea poetului pe spatele
unui plic de la Helen Vendler, 28 noiembrie 1981.*

Roy Arad

Marele lac

Înot singur în marele lac
înot pe burtă în marele lac
înot pe spate în marele lac
lateral înot în marele lac
nimeni nu mi se alătură în marele lac?
lipsește gardul în jurul marelui lac
mă oglindesc în marele lac
mă scufund în marele lac
metoda de a distruge metoda: marele lac
hai cu mine spre marele lac
de ce sunt singur în marele lac?
nimeni nu va împiedica să veniți cu mine la marele lac
de pildă tu cititorule
te rog nu spune
"eu doar citesc"
suflecați pantalonii
arunca-ți sutienul
vino acum în marele lac!
înoată adânc în marele lac!
înoată repede în marele lac!
înoată pe burtă în marele lac!
înoată pe spate în marele lac!
vino acum aici.

cândva eram mulți în marele lac
am rămas singurul care lenevește în marele lac
mă pot îneca în marele lac
se poate muri din spălatul exagerat pe dinți

veniți veniți la marele lac
să plutim să plutim să plutim pe marele lac
nu e apă în lac, e doar o voce
să ne împulzim în marele lac
carnea voastră se va topi în carnea mea în marele lac
veniți acum aici
de ce sunt singur în marele lac
de ce sunt singur în marele lac
pentru că sunt singur în marele lac
da, singur în marele lac
singur singur singur în marele lac
uneori cu câțiva prieteni
de ce nu înțelegeți
ca în orașul fără garduri, marele lac
nu un simplu izvor tulbure, ci marele lac
nu e foarte mare, marele lac
îl putem pune în bagajul mașinii
în carnețelul mov
marele lac marele lac marele lac
alăturați-vă la marele lac
aveți cu toții loc în marele lac
și femeile au loc în marele lac
și zgarda are loc în marele lac
lacul mareee mar mar ma
lacul cel mare mar re re
veniți la marele lac
veniți la marele lac
de ce intrați în marele lac numai când eu ies din apa să mă usuc?

RoY Arad
născut 1977 Ber Sheva
Editor la revista Maayan (Izvoare)

Ghili Haimovitz

Setul Perfect

Dragostea noastră se potrivește cu o mobilă
Sună calitativ surround pe fond de jazz mahogany
dragostea noastră nu se destramă
ea coace
cu înțepături în carne vie
care simulează ciupituri, simt că nu e vis
ce păcat că eu nu mă pot trezi din dragoste

iubirea noastră se potrivește cu farfuria
care ne-a cumpărat-o a treia soție a tatălui tău
dar ea nu a gustat
ce se coace
în oale
pe foc

iubirea asta se potrivește cu legenda
în care în final arătam superb, cea mai frumoasă mireasă
numai că eu sunt scundă
cam grea
și prea amară...

Kenneth Irby

Pastorala II

Ceața se așterne deasă peste golf,
deasupra muntelui Tamalpais
un evantai de nori la jumătatea zenitului își pune în centru
frunzele întinse
iar pe dealuri ceața se așterne peste eucaliptul înalt,
se încordează
în jos prin văi și goluri, cerul și ceața
nu sunt de culori diferite, sunt ferestre unul în celălalt, oglinzi
Ceața s-a ridicat la amiază în aceste zile
într-o lumină atât de caldă încât pare că e toamnă
într-un alt climat
Acum, în amurg, în întuneric, la o vegetație atât de întunecată
se scurge încet de-a lungul țărnelui de urcă și curge
pe bulevarde apoi din nou pe dealuri
straturi și vârtejuri de aer rece și cald adus
de la înălțimile Pacificului la valea Sacramento
care se împletesc în fuioare
peste aceste orașe întinse spre mare.

Șapte pași spre Raiul Haiku

Tony Medina

Dacă la fiecare bombă
Ar apărea pe cer un porumbel
Șrapnel în ploaie

Dacă răzbunarea a învins
De pe buzele blestemate ale oamenilor slabi
O idee care nu prinde

Dacă fiecare tanc a dispărut
Dacă din fericire un miracol
Pacea recucerește pământul

Dacă râsul ar izbucni
Ca războaiele purtate cu satira
Cu jocurile de cuvinte ale boxerilor

Ce loc ar mai fi
Pentru furie, ca rădăcina amară
Nu i se permite să se întindă

Tentaculele sale
Prin inimile oamenilor împietriți
De indiferență

Ce vom lăsa moștenire
Copiilor noștri dacă nu o lume
Mereu mai umană

Într-o perioadă de pace

Ilya Kaminsky

1977 -

Locuitor al pământului de patruzeci și ceva de ani
M-am aflat odată într-o țară pașnică. Am privit vecinii
deschizând
telefoanele lor pentru a privi
un polițist care cerea permisul de conducere al unui bărbat. Când
bărbatul scoate portofelul, polițistul
împușcă. În geamul mașinii. Trage.

Este o țară pașnică.

Ne punem telefoanele în buzunar și plecăm.

La dentist,
să cumpărăm șampon,
să ne luăm copiii de la școală,
să luăm busuioc.

Țara noastră este o țară în care un băiat împușcat de poliție zace
pe trotuar
ore întregi.

Vedem în gura lui deschisă
goliciunea
a întregii națiuni.

Ne uităm. Urmăriți
alții privesc.

Corpul unui băiat zace pe trotuar exact ca un corp de băiat.

Este o țară pașnică.

Și taie trupurile cetățenilor noștri
fără efort, așa cum soția președintelui își taie unghiile de la
picioare.

Cu toții
încă trebuie să facem munca grea a programărilor la dentist,
de a ne aminti să ne facem
o salată de vară: busuioc, roșii, este o bucurie, roșii, adăugați
puțină sare.

Acesta este un timp de pace.

Nu aud focuri de armă,
dar privesc păsările cum se zbat în curțile din suburbii. Cât de
luminos este cerul
în timp ce bulevardul se învârte pe axa sa.
Cât de strălucitor este cerul (iertați-mă) cât de strălucitor.

Seonna Hong, "Oranges and Watermelon" (2024)

Octoroon

Georgia Douglas Johnson

O picătură de miez de noapte în zorii fluxului de viață
O marchează ca o străină de neamul ei, o umbră în mijlocul
strălucirii sale.

Întotdeauna pasul ei se înclină, insulară, ciudată, aparte...
Și nimeni nu poate citi ghicitoarea inimii ei ciudate și
războinice.

Curentul furtunos al sângelui ei bate ca o mare puternică.
Împotriva gratiilor de fier făcute de om captivității sale
Pentru refugiu, ajutor, pace și odihnă, ea caută acea umilă
colibă.

A cărei suflare e bunătate, a cărei inimă e aur curat.

Din "Furtuna"

Roberto Carlos Garcia

*Caliban zace cu fața în jos pe un pat într-o celulă de închisoare
de 3 x 3 x 4*

*Îi scrie o scrisoare mamei sale, Sycorax *.*

[Caliban:]

câteva zile de plută
unele zile obosesc
unele zile marea oceanul mânia
unele zile țărni
unele zile sicriu
unele zile van
unele zile la bestie
unele zile coiot
câteva zile poliția de frontieră
câteva zile miliție
câteva zile șanț
unele zile oase albe uscate în nisip
unele zile bombardamente
unele zile tabere de refugiați
câteva zile drumeții prin Europa
câteva zile sclavagiste

unele zile 5 în 3

în unele zile, între 10 și 15 ani, fără eliberare condiționată

câteva zile avocat din oficiu

unele zile fără joc

dar întotdeauna, întotdeauna,

suntem prinși într-o celulă

cea dinăuntru sau cea de afară

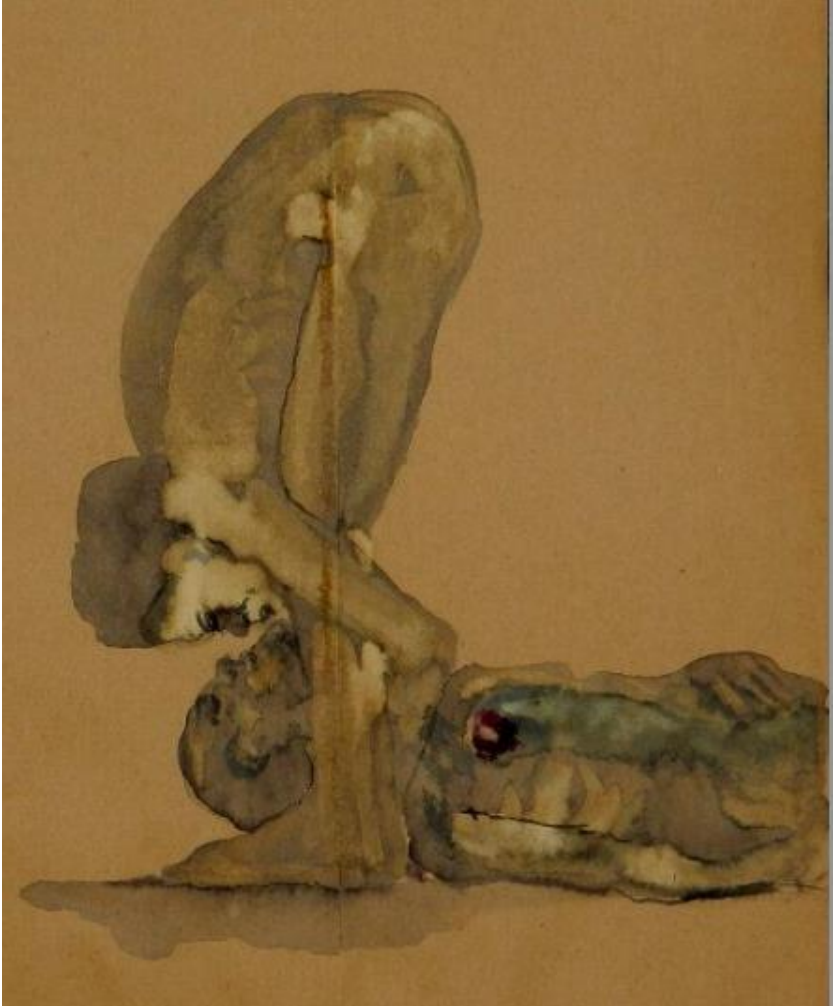
Note *

Caliban, fiul vrăjitoarei Sycorax, este un personaj important în piesa de teatru a lui William Shakespeare, "Furtuna".

Personajul său este una dintre puținele figuri shakespeariene care a căpătat o viață proprie "în afara" operei lui Shakespeare: după cum a spus Russell Hoban, "Caliban este una dintre ideile înfometate, el caută mereu pe cineva care să-l formuleze în a fi ... Caliban, deci este o idee necesară".

Caliban este jumătate om, jumătate monstru. După ce insula sa devine ocupată de Prospero și de fiica sa Miranda, Caliban este forțat să devină sclav. Deși este numit mooncalf, un monstru pistruiat, el este singurul locuitor uman al insulei care, de altfel, "nu este onorat cu o formă umană" În unele tradiții, el este descris ca un om sălbatic, sau un om diform, sau un om-fiară, sau uneori un amestec de pește și om, un pitic sau chiar o broască țestoasă.

Dror Karta

Predica noroiului

Ishion Hutchinson

Au lopătat zi și noapte tranșeele lungi.

Noroi înghețat. Noroi de șocuri de obuze. Noroi de bălegar.
Noroi imperial.

Noroi veneric. Noroi de malarie. Noroi de împerechere.

Nămolul 1655: străfulgerări albe de rechini. Nămolul Golgotei.
Nămol Chilblain.

Caliban noroi. Ha ha ha ha noroi. Noroi de amnezie.

Alt noroi. Noroi de păduchi. Pyrexia noroi Noroi de expunere.
Afazie.

Noroiul pământului nimănu - noroiul omului de rând. Și noroiul
de in afumat.

Noroiul de dizenterie. Noroiul pentru plăgi septice. Noroi de
coteț de porci. Noroi de nefrită. Noroiul constipat. Noroi de
credință. Noroi de febră de muște de nisip.

Noroi de șobolan.

Noroi de sheol. Noroi de agonie. Noroi de paradă.

Noroi de scabie. Nămol de Memra. Noroi de pneumonie.

Mene Mene Tekel Upharsin noroi. Noroi de război civil.

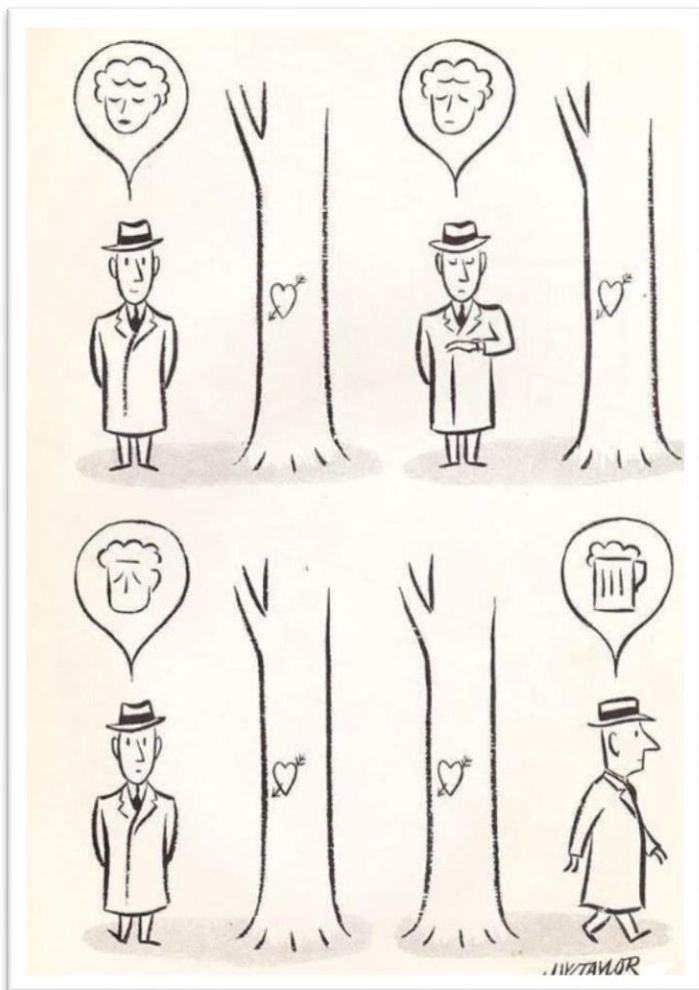
Iar întunericul și viermii vor fi noroiul lor de locuință.

Gog noroi Magog noroi. Dumnezeu noroi.

Canaan cel nevăzut, așa cum a promis, a văzut noroi.

Au înviat noi contra-regate

prin arbitrajul sabiei de noroi.

Dați-mi o barcă care poate transporta două persoane

Rajiv Mohabir *

Vezi acolo, strugurii
în castronul pe care l-ai aruncat
cu propriile tale mâini împotriva
roții care se învâрте contra ceasului
înțeleaptă, acum în repaus.
Pe placa de granit - mai întâi globurile
se vor coroda și aerul le
va presăra cu o fină vată albă
pentru a le înveli cu pudră.
Gresia de piatră de carieră
de asemenea, mășăluiește încet
spre praf și pulbere.
Astăzi, afară
cerul și marea se împart în culori separate
și asta, ne place:
ca un crescendo al dimineții luminoase,
cu sulیțele sale argintii, difuze
printr-un văl, ca sărutul
unui strugure pe glazura mov, și asta
până când din întuneric
auzi cum șoapta te cheamă înapoi
și te întorci
la roata olarului pentru a exersa
să dai formă unui vas

care poate conține un altul,
care să poată simți pulsul vieții
și apoi să se relaxeze.

* **Rajiv Mohabir** este un poet queer, Indo-caraibean și autorul cărții *Cutlish* (Four Way Books, 2021). Laureat al unor premii și burse de la Kundiman, Four Way Books și Massachusetts Cultural Council, locuiește în Malden, Massachusetts USA. Poezia tradusă aici este inspirată de munca complexă a olarului și a fazelor de transformare a lutului într-un obiect cu sens filosofic.

Scripcarul Jones

Edgar Lee Masters &AG

Pământul menține o anume vibrație
Acolo, în inima ta, și acela ești tu.
Și dacă oamenii află că poți să cânti la vioară,
Trebuie să cânti la vioară, toată viața ta.

Ce vezi, o recoltă de trifoi?
Sau o pajiște prin care se merge până la râu?
Vântul bate în porumb; îți freci mâinile
Pentru albine, gata pentru piață;
Sau auzi un foșnet de fuste.

De la fetele care dansează la Little Grove.
Pentru clienți, pe o țeavă de nickel

Sau frunzele învârtindu-se însemna o secetă ruinătoare;
Nu-i nimic, aducem din Turcia
Cum aș putea să lucrez cei patruzeci de dunami ai mei
Ca să nu mai vorbim de a obține mai mult,
Ascultând un amestec de sax, fagot și piccolo...

Agitat este creierul meu de ciori și de pitici

Și n-am început să arăt din viața mea
Ca să nu se oprească cineva în drum
Și să mă ducă la un dans sau la un picnic.
Am ajuns să am 77 de acri;

M-am ales cu o vioară stricăță.
Și un răs rupt, și o mie de amintiri,
Și nici măcar un singur regret.

Rohan Chhetri

Mezza Voce

Toată vara jumătatea de voce a stat la pândă în spatele meu
& Am făcut pe surdul zile întregi pentru a trăi
Pentru a nu scrie despre asta, pentru a-mi folosi corpul
Partea de carne a râului pentru a opera
Mașinării - sunt și ele omenești pentru a iubi
& pentru ca măcar o dată să stau treaz prin toate astea.
Acum apare și cerbul cu manșon
De verdeață, în pur staccato
Tot trupul și foamea... Nu, nu cerbul
Corbii care cheamă lupii să se despartă
Deschid lumina din burta cerbului mort
Bijuterii în sacul întunecat al blăniei sale.

Fiecăruia dintre noi ne este dat cerul
pentru un scurt timp
atât de greu e că
Îl punem la pământ dansând mărunț în jurul lui.

Black Mud Mambo

Alexis Pauline Gumbs

învață-ți fiicele
să cânte cântecul pe dos
în sens invers acelor de ceasornic
cu vântul în gură

învață-le devreme
să respire în praf
să-l învârtă în plămâni lor

învață-ți copiii
că opusul unui secret
este o băutură

învață-i
prin exemplu
să bea aer

Trimiteți-le pe fiicele voastre
acolo unde pământul e moale
se vor întoarce
și-ți vor spune că viața e grea

Trimite-ți fiicele
de pe planetă acum

trimiteți fiicele voastre
spre cer pentru lut

exersate așa cum sunt ele
să părăsească pământul

învață-ți fiicele
că singura lume pe care o vor avea
va fi cea pe care o vor modela
de mână și cu picioarele

Antrenează-ți fiicele
cum să danseze în noroi

curăță-le
de mitul pământului solid

arată-le că
semnul pe care îl lasă
este o dovadă a corpului
nu a cuvântului

este o dovadă a solului
și nu a respirației

învață-ți fiicele
cum să fugă de moarte.

Conținut

Clare Rossini.....	5
Jessie Redmon Fauset	7
Kwoya Fagin Maples	8
Eve L. Ewing	10
Tom Clark	12
Adrian Grauenfels.....	13
Focul Despărțirii	16
Notițe de pe frontul de sud.....	19
S-a scumpit benzina	20
Marina Tsvetayeva.....	35
Octavio Paz	36
Luigia Sorrentino	40
Blaise Cendrars	42
Un ocean de pământ.....	46
Luis Borges	48
Alice Dunbar-Nelson	54
Neta Israel	55
Elizabeth Spires	56
A. R. Ammons	58
Roy Arad.....	59

Ghili Haimovitz	61
Kenneth Irby	62
Tony Medina.....	64
Ilya Kaminsky.....	66
Georgia Douglas Johnson	69
Roberto Carlos Garcia.....	70
Ishion Hutchinson	73
Rajiv Mohabir	75
Rohan Chhetri	79
Alexis Pauline Gumbs.....	80